

KATalog

Kat č.19

Aleš Černý

Aleš Černý

Autor sci-fi, majitel černého – až morbidního – humoru. Má rád motorky, střelné zbraně, cestování a kávu. Nemá rád davy.

Kniha Na hraně pokalypsy byla oceněna 3. místem v ceně Miloslava Švandrlíka za rok 2024.

Rozhovor s autorem Alešem Černým

Kdy jsi začal se psaním a je nějaká tvoje prvotina vydaná?

Začal jsem zhruba v devatenácti, žádná moje prvotina vydaná není. Je pouze napsaná, protože jsem se jednou probudil s velmi živým snem, potřeboval jsem to dát na papír, a nakonec z toho vznikla první kniha.

Psal jsi tedy do šuplíku a zkusil jsi ji někdy vydat?

Ano. Vydat ji zkusím až ji přepíšu. Ve zkratce je to o hlavním hrdinovi, který nemůže umřít a má poslání bojovat se zlem.

Jaká je tvoje inspirace?

Většinou vše vychází ze situace, která se mi stala. Pak třeba z hudby nejvíce vymyslím, když se jdu projít se sluchátky.

Věnuješ se radši grafice, nebo psaní a proč?

Oboje nastejno. Musím na to mít náladu.

Když prožíváš nějakou těžkou životní situaci, pomůže ti se z toho „vypsat“?

Většinou si ji nejdřív musím zpracovat a pak píšu. Takže ne, píšu až pak.

Baví tě kratší formáty, nebo radši píšeš celou knihu?

Kratší formáty neumím, vždy z toho vznikne celá kniha.

Děláš si osnovy a držíš se jich?

Ano dělám. Nedržím.

Jaké máš číslo bot? (styl Cancu)

48.

Co pro tebe znamená úspěšná kniha?

Za úspěšnou knihu považuji, když se kniha lidem líbí a třeba mi napíšíou

recenzi. Nejen dají 4 hvězdičky na databázi knih.

Myslíš, že se psaním dá v Česku uživit?

Dá se uživit. Třeba František Kotleta je tím důkazem, ale musí se chrlit jedna kniha za druhou a na této metě ještě nejsem.

Jak tě napadlo napsat téma vesmíru?

Mám rád vesmír a jednou bych se tam rád podíval.

Zajímáš se aktivně o události, které se staly ve vesmíru?

Ano zajímám. Hlavně sleduji přípravy starship, která má letět právě na Mars.

Jak dlouho trvalo napsat a vydat dílo Na hraně apokalypsy?

Asi 5 let, bylo to dlouho napsaný, byly jiné pokusy o vydání, které nevyšly.

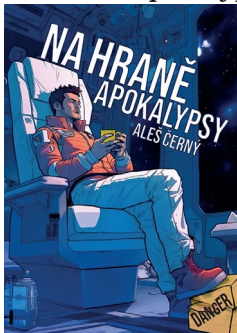
**O čem je kniha Na hraně apokalypsy
a komu bys ji doporučil?**

Doporučil bych jí všem, co mají rádi černej až morbidní humor a chtějí se u knihy zasmát, a ne řešit sourozenecký vztahy nebo politiku a další každodenní starosti. Je to na odreagování. A je o vědci, který je donucen cestovat vesmírem, aby se zachránil a nejlépe i lidi kolem sebe.

**Co bys vzkázal čtenářům a potenciálním
fanouškům Cancu?**

Kupujte víc knih!

Na hraně apokalypsy

Aleš Černý

Obálka: Aleš
Černý &
Theresa Black

Space opera,
akční, sci-fi,
hurmorné,
postapo

444 str.

Shopping

„Děláš si srandu?“ Díval jsem se na Akima, jak si mne kotník na vyzuté noze.

„Ne, vážně jsem si ho asi vymkl.“ Vztekly plácl dlani do hlíny. Moe daleko od Francise jsme se nedostali.

Vyškrábali jsme se z brázdy, kterou jsme po sobě zanechali, a dívali se do dálky.

Tu brázdu jsem udělal skutečně dlouhou. Odhadem několik stovek kilometrů.

„Lehce pod tíseň,“ komentoval jsem výhled, na kterém mizela brázda za obzorem.

„A támhle je náš cíl,“ ukázal Akim na kopec tvořený převážně suti železobetonu, vraky aut a samozřejmě hlinou a stromy. To vše tam navála exploze nějaké nedaleké bomby.

Jenže v tu samou chvíli, když se otáčel, neodhadl vzdálenost, uklouzl a skutálel se. Za proudu nadávek se dokutálel zpět k plošině Francise.

„Vymknutý,“ plácl jsem se do čela. „Takže ty tady přežiješ několik let s krvelačnými mutanty, vrahy a psychopaty, a nakonec si zvrtněš nohu?“ Vztekle jsem nakopl nějaký menší kámen. „A koho mám asi vzít s sebou? Dopřede práce.“

„Jako bych to udělal naschvál,“ rozhodil Akim ruce. „Vem Rufuse.“

„Ne. To je strašnej střelec. Potřebuju někoho, kdo už tu byl, ale dá se na něj spolehnout. Rufus je spolehlivej jako italský auto.“ Ulevil jsem si dalším kopancem do kamene a spokojeně se usmál, když kámen vyltěl až skoro na okraj brázdy. „Co Jan?“

Akim pokrčil rameny. „Proti němu je Rufus spolehlivej jako ákáčko.“

„Fajn, takže Rufus,“ kroutil jsem hlavou.

Nechal jsem Francise, aby zavolal na ošetřovnu pro Akima a zároveň obczámil Rufuse, aby se připravil.

„U vás dobrý?“ podíval jsem se na Hanu a Emu. Stály vedle sebe, ruce zkřížené na prsou, a hrdě ignorovaly jedna druhou.

Ani jsem nepředpokládal, že by mi odpověděla jedna nebo druhá. Proto jsem koneckonců potřeboval někoho dalšího. Takhle by to mohlo dopadnout špatně.

To je přesně to poslední, co bych v životě chtěl – na pusté planetě s dvěma naštvanejma ženskejma. Nemocť si vzrnout hned dvakrát.

„Kde je, sakra, ten Rufus?“ otočil jsem se k Francisovi, abych přerušil trapnou chvíli ticha. Samozřejmě jsem věděl, kde přesně se nachází. Mé spojení s lodí bylo stále stejně silné a rychlé.

Hodně štěstí, popřál mi Fred.

„Díky.“ Nadhodil jsem si Kela a zkontroloval, jestli je vše v pořádku. Samozřejmě bylo. Proč by mi taky jakákoliv drobnost měla ulevit z mého očístece. Cítil jsem pohledy těch dvou, jak mi ze zad dělají pomyslný ementál.

Původně jsem chtěl jít pouze s Akimem, což se nelíbilo Emě, která se rozhodla nenechat mě tu znovu samotného. Jak se dalo čekat, to se nelíbilo Haně. Přišla za mnou, aby mi prakticky jen oznámila, že jde s námi.

Na druhou stranu, zbytek posádky se uklidnil. Konečně mohli vidět, že jsme jim nelhali a neunesli je z jejich domova jen tak. Nakonec uznali, že jsme jim zachránili krky, a to lidé ze Země umí oplácet. Záchrana života se tady nezapomíná. Možná proto jsem Haně nezákal jít se mnou.

„No sláva!“ vykřikl jsem směrem k přicházejícímu Rufusovi v plné polní. „Tady hlavně opatrně, ať neuklouzneš.“

„Ha, ha, ha!“ zdvihl prostředníček Akim, pro kterého zrovna dobíhali s nosítkem.

„Si děláte srandu?“ zakroutil hlavou, odstrčil nosítko dál od sebe a s pomocí jednoho medika se zvedl. „To dopajdám,“ prohlásil a chytil medika okolo ramen. „A ty to neposr.“

„Dám na něj pozor,“ zdvihl jsem palec směrem k Akimovi.

„To bylo na tebe,“ zasmál se a za sykavého hekání odpajdal do útrob Francise.

„Ncobejdeme to?“ navrhl Rufus.

„Ne, potřebujeme na vrchol. Podívat se po okolí, co se kde nachází a co by se dalo využít,“ vysvětlil jsem trpčlivě.

„Jo, jenže tam si zlámeme hnáty,“ podotkl věčně.

„Na to nemusíme jít až tam. Zrptej se Akima,“ zasmál jsem se pro sebe.

Holky stále nebezpečně mlčely.

„Můžeme?“

Troje pokývání hlavou.

Vyrazili jsme a opatrně vybírali trasu. Sutiny se hýbaly, ještě stále si pořádně nescdly. Vřak od výbuchu ncuběhlo ani půl roku.

Bál jsem se radiace, ovšem ty zbytky Francisových senzorů, které ještě fungovaly, hlásily vlídne prostředí.

Postupovali jsme pomalu. Kopec ncbyl strmý, vlastně měl docela příjemný turistický sklon. Kdybych byl kamzik.

Za dvě hodiny jsme vítězně stanuli na vrcholu.

Aktivoval jsem jednu přeživší kameru na boku lodi a přiblížil si sebe. Měl jsem krásný výhled na Francise a on na mě.

Bylo zajímavé, vidět se takhle. Cítil jsem, jak Francis s Irmou – a nejsem si jistý, kdo z nich přesně – ukládají data, která vidím, a zpracovávají je. To byl i jeden z důvodů, proč jsem šel já, i když je to to poslední místo ve vesmíru, kde bych se chtěl procházet. A to jsem do žebříčku zahrnul i Pluto, kde by mi okamžitě umrzla prdel i se zbytkem těla dřív, než bych si stihl udělat selfičko.

„Tak jo, máme to.“ Zkonstatoval jsem. V okolí toho moc ncbylo. Krajina ncbyla jednotvárná, jak jsem si ji představoval po tak velkém výbuchu. Měkčí hlinu a menší kopec tlačila

tlaková vlna před sebou, a tak vytvořila kopec někde jinde, který ji odklonil.

Na jednom z takových kopců jsme zrovna stáli.

„Rufusi, holky, vracíme se,“ ukončil jsem definitivně náš výlet.

„Tady něco je.“ Rufus stál zhruba uprostřed vršku a ukazoval směrem do středu kopce. „Nějaká jeskyně?“

„Co by tu dělala jeskyně? Tohle jsou sutiny,“ kroutil jsem hlavou.

„Tady dole je nějaký velký prostor,“ zaměřil proud baterky pod své nohy. „Zatraceně velké. Je tam nějaký sklo. A asi vidím schody.“ Přčšlápl z nohy na nohu a já uviděl, jak se kámen pod ním pohnul.

„Pojď pomalu k nám, nebo se to s námi celé sesune,“ upozornil jsem ho. Ale on jen poklekl na koleno a díval se do díry pod jiným úhlem.

„Ty vole, Rufusi! Pojď k nám!“ křikla Hana. Už i ona ucítila drobný záchvěv půdy.

Rufus se postavil, ale kámen pod ním povolil. Jak se zhoupl, plácl sebou Rufus na záda. Vyběhl jsem a chytil ho za límec vesty. Suť pod ním povolila a zřítila se dolů. Rufus se ocitl v prázdnu, a jelikož cítil zákony gravitace, strhl nás oba dolů.

Chytil jsem se nějaké armatury.

„Chyt' se! Neudržíš tě.“ Rufusův límec mi klouzal.

Sáhl nad hlavu a objal mé zápěstí oběma rukama. Myslím, že křičel, ale já se soustředil, abych nás nepustil. Armatura mi pomalu klouzala z ruky a až do teď jsem nás udržel jen díky rukavici a kvalitnímu oblečení, které zabraňovalo proříznutí kůže o tu ostrou hranu, na kterou mě tlačila váha dvou těl.

Mou ruku chytily další ruce.

Ema ležela na břiše a Hana jí držela nohy. To jsem ještě viděl, když jsem měl hlavu nad úrovní díry. Všechno ovšem změnil další pohyb kamene.

Betonová deska klesla níž a veškerá váha zbývala na mé ruce. Ruce nerda, který vzpírá jen hrnek kávy.

Podíval jsem se dolů a v paprscích světla poznal konstrukci

obchodního centra. Začal jsem proklínat všechny architekty, kteří navrhovali obchodní centra jako chodníky točící se po obvodových stěnách a uprostřed díra skrz celou budovu.

V tomto případě to byla díra skrz třípatrovou budovu.

„Vydrž, ještě chvíli. Hana váže lano,“ usmála se Ema povzbudivě.

„Zkurvený světlík,“ zanařádal jsem a to bylo to poslední, co jsem udělal.

Ruka mi sklouzla z armatury a Ema mě nedokázala udržet. V jejích očích jsem viděl tu bezmoc, se kterou se nás snažila zachránit. Viděl jsem, jak křičí dlouhé „Něcécéc!“

Taky jsem křičel.

O jedno patro níž jsem spadl na ochoz, Rufus na skleněné zábradlí. To pod jeho vahou prasklo, ale i tak ho skoro přepůlilo. Polovina jeho těla visela ve vzduchu jen malý okamžik, avšak dostatečně dlouho, abych si stihl uvědomit, jak se to celé posralo. Já ho totiž nepustil, a tak, když jeho zadek převážil hlavu, která byla patrně dutá, sklouzl dolů a mě stáhl s sebou. Nebylo se kde chytit, a tak jsem pokračoval ve svém letu.

Někde cestou mnou škublo, jak se mi vysmekl Rufusův límec.

Rufusovo tělo se napíchlo na nějaký kus sloupu, který nevydržel výbuch, a jeho betonové torzo plné ostrých armatur se ohnulo směrem do středu obchodního centra.

Po zádech jsem spadl do vody. Nebyla hluboká, ale zpomalila náraz, který nevyhnutelně přišel.

Vyrazil jsem si dech.

Odrážel jsem se nohou ode dna a vystrčil hlavu nad hladinu.

Jenže prd platný, stále jsem měl vyražný dech.

Hýkal jsem a zkoušel se nadechnout. Nakonec se povedlo, a teprve potom jsem začal vnímat ostrou bolest hlavy. Sáhl jsem si na zátylek a bolesti se mi zatočila hlava.

Padl jsem na záda. Tentokrát jemněji!

Nad sebou jsem viděl pohybující se kužel světla.

Dva kužely.

Že by halucinace?

Chvilí jsem se soustředil a došlo mi, že kužely běží po ochozu kolem dokola a v konkrétním místě vždy sejdou o patro níž.

„Tohle je ale debilní výlet!“ popadl jsem dech a zařval do prostoru. „Jste měli říct, že když už jsme tady, skočíte si do nákupáku.“ Opatrně jsem zase položil hlavu. „Tedy já skočím.“

„Nehýbej se. Jsi v pořádku?“ poklekla Ema a se slzami v očích mi opatrně prohmatávala tělo.

„Jen jsem se skočil vykoupat. Abych nesmrđěl.“ Zkusil jsem se zasmát, ale bolelo to.

„Naražená žebra. Doufám. Co páteř? Cítíš nohy?“ pokračovala.

„Zrovna jsem vylezl z bazénu. Po svejch,“ upřesnil jsem. To už z druhé strany přiklekla Hana.

„Proč vždycky, když jsme v koupelně, ti musím zašít ránu na boku?“ rozeprula mi Amazonka vestu a vyhrnula triko.

Tady to zase byla Amazonka. Nespoutaná a smrtící. Ne jako na Francisovi, tam je nesvá a spoutaná civilizací.

Na boku jsem měl řeznou ránu.

„Tohle není koupelna,“ protestoval jsem.

„Jak, zase?“ chytla se Ema.

Ležel jsem na zádech a ani nedutal. Probodávaly se pohledy, ale u toho zručně prakticky po paměti dávaly mé tělo dohromady.

„Díky bohu za spodní vodu,“ vykašlal jsem, abych přerušil jejich soustředěné zírání.

Samozřejmě jsem věděl, že spodní voda, nejspíš z prasklého potrubí, není dílo boha. Je to dílo těch, co zbořili tenhle barák.

Pozoroval jsem dírou nad sebou světlo.

„Fajn, už je mi dobře.“ Posadil jsem se.

„Lež v klidu,“ stlačily mě obě zpět na zem.

„Rád bych odsud vypadnul, než se další kus betonu rozhodne, že se mu nahoře nelíbí.“ Opřel jsem se alespoň na lokty.

Pekelně to bolelo.

„Jo, jenže musíme najít cestu. Táhle,“ ukázala Ema nahoru, „je přeruščné schodiště. Dolů jsme skočili, ale nahoru to nejspíš nepůjde. Lano jsme měli jedno a to je uvázané nahoře,“ vysvětlila.

Myšlenkou jsem informoval Francise o situaci.

„V klidu, kdo si dá koupel?“ mrkl jsem na obě. „Už jsem informoval Francise a v něm je Fred. Za hodinku jsou tady.“ Žebra bolela, ovšem nebyla zlomená, nejspíš skutečně pouze naražená, navíc nijak hodně.

„Jestli přijdou, bude nejlepší zůstat tady dole. Spusti nám dlouhé lano a...“ přemýšlela Ema.

„Ticho!“ sykl jsem společně s Amazonkou a dal Emě ruku na pus.

Ošklivě se na mě podívala. Za jiných okolností bych se bál, že spím večer na zemi. Jenže tenhle zvuk znamenal, že se večera nemusíme dožít, tak mě to nemuselo trápit.

„Myslela jsem, že bude po nich,“ zašeptala Amazonka.

„Asi jim radiace zase tolik nevadila.“ Sevřel jsem v rukou Kela a zapumpoval. Snad mu nevadí troška vody.

„Co se děje?“ zahuhlala přes mou ruku Ema.

„Mutanti. Takhle znějí mutanti.“ Jak už jsem říkal, Země vás změní. Člověk potom vnímá nebezpečí, i když jde jen o sesuv kaminků na poušti. Prostě to pozná.

„Na ohoz, nahoru. Musíme se dostat nahoru!“ strčil jsem Amazonku do ramene a otočil ji do správného směru.

„Tam budeme v pastí!“ protestovala.

Ema ne, ta uměla poslouchat. A když já něco řeknu, věří mi. Kdežto Amazonka je zvyklá spoléhat se sama na sebe.

„Francis,“ vysvětlil jsem. „Musíme nad úroveň brázdy.“

„Ten teď nelítá!“

„Dělej!“ Postrčil jsem ji kupředu, a tak se konečně rozeběhla. Emu jsem postrčil za ní a sám zavíral řadu. Byl bych raději, kdyby mi Ema kryla záda, jenže nevím, jak se zachová, až je uvidí.

Že je uvidí, jsem nepochyboval.

Z dálky jsem slyšel nepřetržitý šramot, rychlé kroky, vrčení...

Dohnali nás v prvním patře. Za běhu jsem vystřelil přes rameno a znovu zapumpoval.

„Jako v Bauhausu!“ Ta nostalgie. Otočil jsem se, abych mohl lépe zamířit. Díky bohu byl ohoz akorát tak na dva lidi vedle

sebe. Byl pochopitelně širší, ale vymlácená skla obchůdku pokrývala přes polovinu ochozu. A na skle jim to klouzalo.

Střelil jsem a jedna hlava z davu zmizela.

Doslova.

Nechtěl jsem to na sobě dát znát, ale bylo jich hodně. Tehdy v Bauhausu jich bylo sice hodně taky, ale tady se táhli daleko do tmy. Byly jich desítky.

Napadlo mě, že se vcelku inteligentně schovali pod zem. Vlezli jsme jim do hnízda.

Další rána, a další. Střelil jsem jako smyslů zbavený s vědomím, že nestihnu dobít.

Zvládli jsme to k dalšímu schodišti.

Dobrá polovina se ho sesula, avšak sut' nám posloužila jako odrazový můstek a po tom, co se Ema otočila, byla víc než dobře motivovaná běhat rychleji a skákat dále.

„Doprdele, co to je?“ vydechla, když mi podávala ruku, abych se vyškrábal za nimi nahoru.

Jen jsem mávl rukou. „Staří známi.“

Poslední dva výstřely a měl jsem prázdko. Hodil jsem si Kela na záda a uhnul stranou, aby je mohla Ema pokropit dlouhou dávkou.

Amazonka je o kousek dál zaměstnala z ochozu, a tak jsme se dostali až k tomu poslednímu, prokletému, schodišti. Tomu zbořenému.

„Co teď, génie?!“ otočila se Hana a vztekle kopl do sutin.

„K zemi!“ rozkázal jsem.

Na palubě Francise se Fred vyděšeně otočil k terminálu ovládání zbraní, který náhle ožil.

Francisova hlavní zbraň se vymrštila ze svého uložení a během několika nanosekund se natočila správným směrem.

Jak jsou ty tvé GPS lokátory přesné? zeptal jsem se Freda skrze interkom.

To je řečnická otázka, Frede. Zastavil jsem ho, když se nadechoval k reakci.

Nechal jsem Francise ukázat, co umí.

Za trest

Aleš Černý

Obálka: **Theresa Black, Aleš Černý**

Romantický,
humorný, akční

176 str.

ZARAŽENÁ TŘÍSKA

„Doprdele!“ Ucukl jsem rukou od hrany stolu, zamračil se na hřbet pravačky a zkusil si zuby vytáhnout třísku. Vzдорovala. „A ty mlč!“ preventivně jsem okřikl svázanou ženu. Sice byla zrovna zticha, ale před chvílí vydávala kvílivé zvuky skrz ožužlaný roubík, a to mě vytáčelo.

A možná jsem byl lehce nervózní.

Už týden mi takhle ženská otravovala život. Kdo se s ní má furt tahat? Když ji rozevžu, zkusí zdrhnout. Když ji klepnu obuškem, řítuká. Necháám ji jít do rohu na slámu, to se jí taky nezdá.

Strašná fillena.

Že jsem nemohl unést nějakou normální ženskou? Zahráli bychom si karty, vystříleli pár zásobníků do plechovek, zachlastali... A až by její tatík začaloval, zase bychom se v klidu rozešli.

Místo jsem měl krásně ošéfované. Stará stodola na konci světa, ve které svítila jediná žlutá žárovka, co se rozhoupala při každém zafoukání. Byl tu klid a nehrozilo, že by to policajti našli.

Začalo se smrákat. Zapálil jsem svičku a koukl na telefon.

Nic.

Vztekle jsem ho hodil na stůl a vstal. Židle pode mnou zavržala.

„Hele, ten tvůj tatík tě asi moc nemusí, co? Že ty jsi ho srala a teď je rád, že se tě zbavil?“ uvažoval jsem nahlas. „Přitom takový prachatý hajzl. Víš, že mě zkusil stopovat? Poslat na mě tu svoji ochranku?“ Zasmál jsem se. Měl jsem čemu. Jako bývalý příslušník jsem v tom uměl chodit.

Dotazovaná něco zahuhlala a zavrtěla hlavou.

„No co je? Na něco jsem se ptal.“ Klekl jsem si k ní na jedno koleno a povolil roubík.

„Je strašně zapomnětlivý. Třeba jenom zapomněl, že jsi mě unesl. Bylo by mu to podobné.“ Opřela se zády o dřevěný trám, s úsměvem na ívách.

Se zavrčením jsem ji vrátil roubík a vstal. Takhle nezdравě hovorná začala být zhruba před dvěma dny. Prostě v přestávkách na nádech, mezi dalším kvílením, najednou zmlkla, zamrkala, a dokonce se na mě začala usmívat. Od té doby ji dávám roubík.

Co se má na mě co culit?

A to se na ni snažím být hnusný, jak jen mi to můj vnitřní gentleman dovolí!

Sáhl jsem do batohu pro konzervu fazolí, když na stole zavibroval telefon.

Přiskočil jsem k němu a nedočkavě přešel pohledem displej.

„Jo!“ zájásal jsem. „On to fakt poslal! Tak na tebe asi nezapomněl.“ komentoval jsem zůstatek, který byl nyní na jednom z mých švýcarských kont značně vyšší.

Určitě si fotík myslel, že mě policie vystopuje právě podle mého čísla účtu. Jo, to mohli zkusit. Sice s nimi nekomunikoval, to už bych věděl, ale až bude mít dcerku, mohl by chtít nějakou tu miliardu zpět. Podle snížení zůstatku o podíl kolegy u policie a kolegy IT technika, jsem se stopování bát nemusel. Stejně jsem ale několika kliknutími přesunul peníze jinam.

„A mé utrpení je u konce.“ Vytáhl jsem nůž a opět si klekl před unesenou. „Co s tebou?“ povzdychl jsem si a prudkým pohybem přeřízl lano na rukou. „Na, rozvaž se a vypadni,“ podal jsem jí nůž a šel balit šidláčka. Že by mě mohla prozradit, jsem se nebál.

Mrtví obvykle strach nemívají.

Upravil jsem si opasek se zbraní, mám hotovo. Přehlédl jsem dočasné ubytovací prostory a musel konstatovat, že to tu vypadá lépe, než když jsem sem přišel.

„Kam půjdeme?“ ozvalo se mi za zády.

Otočil jsem se s nechápavým výrazem.

„Jak půjdeme?“ Napřímil jsem se do své sto devadesáti centi-

metrové výšky. „Tý jsi jen zboží, které jsem právě prodal. A podle domluvy s kupcem už nejsi můj problém. Jdi si, kam chceš.“ Přehodil jsem si popruh batohu přes rameno a rychlým krokem se vydal k vratům stodoly.

„Počkej,“ chytla mě za rukáv. „Nemůžeš mě tu nechat, já tě přece miluju!“ Prosebně se na mě podívala.

„A je to tady,“ trhl jsem rukou, až upadla na zem. „Hele, to je jen Stockholmák, za chvíli to přejde. Pobřež si támhle v koutě, hlavně se mi nepleť do cesty. Podruhé mi za tebe nikdo nezaplatí.“ Vykročil jsem opět k vratům.

„Budu křičet!“ Dupla si nohou až ke mně přilétlo několik stébel slámy.

„Posluž si.“

Vážně si myslí, že po týdnu křiku, fňukání a nadávek ji teď někdo zaslechne? Přitom blondýna není. Pro jistotu jsem se otočil. Do teď jsem k ní přistupoval jen jako k obchodnímu artiklu a nepotřeboval si ji prohlížet.

Ne, nebyla to blondýna. Pod vybledlou fialovou jí prosvítaly hnědé odrosty.

„Já, já... si něco udělám.“

Na to jsem ani nezastavoval, vzal za ztrouchnivělé madlo a otevřel dokořán. Už jsem se viděl na zasloužené dovolené. Vrátil jsem se pár kroků k autu, zaparkovanému uvnitř, a hodil batoh na zadní sedačku, svůj zadek na přední a můžu jet.

„Já jedu s tebou!“ doběhla mě dřív, než jsem stihl nastartovat. Prostě otevřela dveře a sedla si na místo spolujezdce.

Vytáhl jsem zbraň a namířil jí do pravého oka. „Vypadni!“

„Ne,“ zkrřížila ruce na prsou. „To mě radši zastřel.“

No jo, měla prsa, až teď jsem jim věnoval trochu své pozornosti.

Odjístil jsem pojistku a...

„Tak dělej! Nemůžeš minout!“ hecovala mě. Měla pravdu, nešlo minout. „Ale nezastřelíš mě, vím to. Protože mě taky miluješ, jsme pro sebe stvoření,“ pokusila se mile usmát. Přes tu týdenní špinu v ksichtě to postrádalo kouzlo, i když přiznávám, že na pytel peněz s kozama nevypadala vůbec zle.

„Bože, za co mě trestáš? Co jsem komu udělal?“ zajistil jsem pojistku a vzteky praštil několikrát do volantu a palubní desky.

„Takže, kam jedeme?“ Pohodlně se opřela a zacvakla sponu pásu.

„Tohle je za trest! Jak se tak vyladěná akce mohla takhle posrat?!“ Rezignovaně jsem otočil klíčkem a nastartoval.

Kdybych neměl v zásobníku slepé, mohl jsem ji v klidu zastřelit! No nic, počkám, až ji to přejde, a ještě ráda potom půjde vlastní cestou.

A tu třísku jsem si taky nevytáhl.

CESTA

Už deset hodin zírám na stěrače, jak mi patlají přední sklo. Neustávající mrholení uspalo tu přítěž na sedadle spolujezdce, která se mi snažila radit s cestou. A to ani neví, kam jedu! Už jsem ji chtěl dvakrát vyhodit u silnice jako pytel kofat, jenže začala dělat scény a pozornost kolemjdoucích není to, co bych teď potřeboval.

Venku padlo šero a auto přepnulo z denního svícení na normální.

„Kde to jsme?“ Má koule na noze procitla.

Nehodlal jsem reagovat.

„Mám docela hlad, nezajdeme na večeři?“ Zívla. Zkusila propnout ruce nad hlavou, ale zastavil ji strop. S dalším zívnutím si je alespoň protáhla před sebou. „Ty se mnou nemluviš?“ Pohládila mě po ruce.

Zavrčel jsem.

Ale měla pravdu, něco bych snědl a taky bych se vyspal. Stodolu jsem nechal daleko za sebou a přestávku si zasloužím. Stočil jsem to na nejbližší sjezd k motorestu a zastavil. Na velkém tyrkysovém neonu hlásali, že mají otevřeno dvacet čtyři hodin denně. Zdůrazňovali to červeným blikajícím vykřičníkem.

„To nevypadá na pětihvězdičkový hotel.“ Vyhlédla z okénka a s nechutí ve tváři odepla pás. „A nevidím žádnou restauraci.“

„Ne, to fakt není. Mám řešení,“ vytáhl jsem klíčky ze zapalování a hodil ji je do klína, „jeď jinam.“ Vystoupil jsem a vydal se k recepci. Byl jsem si jistý, že nikam neujede. Takové štěstí nemám – vyčerpal jsem ho úspěšným převodem peněz.

„Počkej!“ křikla, vyskočila z auta, a než se zabouchly dveře, byla vedle mě.

Musel jsem se držet, abych se nezasmál. Tak rychlé kroky v botách na jehlových podpatcích by vypadaly komicky, i kdyby jeden z těch podpatků nezlomila už při únosu a druhý nenalomil-

la ve stodole. Na druhou stranu – k tomuhle zaplivanému pajzlu se její zanedbaná vizáž hodila.

Vstupní hala vypadala přesně tak, jak jsem předpokládal. Špinavý a ohmataný pult dělil malou místnost na dvě části. V levé části stála cedulka RECEPCE, byla skoro nečitelná a pro jistotu se přes ni táhl zvláštní nazelenalý cákanec něčeho, co nejspíš mělo trefit recepčního. Pravděpodobně pozdrav nespokojeného zákazníka. To už bylo na pováženou.

Chuf na jídlo mě přešla.

„Nemohl jsi najít něco lepšího?“ Zavěsila se mi za paži. „To ti tatík poslal tak málo?“ svrátila čelo.

„Mlč,“ sklepl jsem její ruku z mě a prohlížel si recepčního, který seděl za pultem a ještě nepovažoval za nutné nás poctit pohledem. „Jeden pokoj, prosím.“ Položil jsem na pult několik bankovek.

Nevýrazný člověk na židli je shrábl nacvičeným pohybem. „Šestka,“ hodil na pult klíč. To vše zvládl, aniž by se na nás podíval.

Vyšel jsem na děst, který mezitím nabral na síle, a podél řady dveří vyhledal ty správné.

Už vstoupení do cimry bylo pro tu rozmazlenou princeznu pěkný šok. Stodola byla proti tomuhle pokoji úplný Hilton. Když se člověk podíval na postel, bylo mu jasné, že tady se pere ložní prádlo jen ve svátky, nebo když ho někdo třikrát pobleje. Tohle poblili jen dvakrát, tak asi ještě vydrží. O podlaze by se dalo mluvit, kdybych ji přes bordel viděl. Stěna naproti dveřím měla opadanou omítku a prosvítala v ní dřevěná prkna, ale byla to nejlepší stěna v celém pokoji, zbývající tři totiž někdo posprejoval dost svérázným způsobem. Na pravé, přímo nad postelí, napsal:

Když uděláš hnědku, vem do ruky štětku!

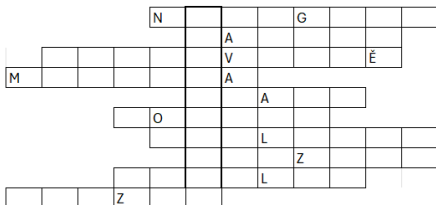
Nápis byl vyveden hnědou hmotou, jejíž původ nejlépe prokazoval zápach.

Pro dovršení prvního dojmu mi klika zůstala v ruce.

Má spolucestující málem omdlela. I když bych se jí rád zbavil, a toto byla ta správná cesta, bylo to moc i na mě.

Mám rád svůj komfort.

Křížovka

- 1) Činnost nebo aplikace, která pomáhá k nalezení cesty
- 2) chemická látka nebo směs, která má schopnost za vhodných podmínek začít a udržet chemickou reakci spalování
- 3) Vyhrazené místo např. pro autobusy
- 4) dvoukolový dopravní prostředek poháněný spalovacím nebo elektrickým motorem
- 5) Poplach/signál ohrožení

- 6) zachytávají světlo a přeměňují ho na elektřinu po celý den, ale největší výkon mají během slunečných dní či v poledne (hovorově)
- 7) Ucelený akt myšlení
- 8) Systém chodeb pod zemským povrchem
- 9) specializované technické zařízení, které vysílá signál určený k přenosu informace
- 10) plazmové těleso ve vesmíru